

— Де-бре, Кара-Кольо! Хайде, Керо!
— подвижна дѣдо Парушъ на куклитѣ,
и тѣ затропаха по столчето. А гждул-
ката продължаваше:

Най е била, Стояне ле,
тежка сватба, либе ле.

Янко удари дайрето. Старецътъ вед-
нага започна друга пѣсенъ. Куклитѣ се
завъртѣха и ситно-ситно затропаха:

Надѣвашъ ли се, Калино,
бачо ти Кольо да дойде,
бачо ти Кольо да дойде,
армаганъ да ти донесе...

— Бравосъ, бе Парушъ! Живъ да
си, развесели ни тая вечеръ! — викна
засмѣнъ стопанинътъ. — Сега хайде
да лѣгаме, че и ти си уморенъ. Пъкъ
утре ще те водя на лозе — да си по-
чинешъ и погрѣнешъ на слънце.

Прибраха се всички. Презъ листака
на дюлята отсреща се показва сърпа
на месечината. Дѣдо Парушъ сложи
торбичката си, легна въ кжта и пакъ
се закашля. Янко прибра столчето, гж-
дулката и дайрето, па се сви до дѣда
си. Всичко притихна. Само старецътъ
още пѣшкаташе и тихичко се обади на
малкия: